

KÉT ÉVNYI ÉLMÉNY

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SELMECZI SZONJA

A Magyar Tolkien Társaság életének egyik fő mozgatórugója a közösségi élmény, ami a rendszeresen megszervezett évközi eseményeken valósul meg. A Beszámolók rovatban az elmúlt két év rendezvényeit próbáljuk részletesen bemutatni a résztvevők és/vagy szervezők szemén keresztül. Tolkien-születésnapok, farsangok, táborok, Tolkien Klub, KózaKommandó – kétségtelen, hogy nagyon sok minden történt velünk mostanában.

Visszatérés Völgyzugolyba – Tolkien Nap 2016
írta: Orthmayr Flóra (Metaflora)

Igazából már egy ideje álmodoztam róla, hogy majd, ha túljutunk a mozipremieres éveken, és a Tolkien-születésnap megint kicsit kisebb és kicsit szabadabb lesz, és alig lehet rá főszervezőt vadászni, akkor majd szervezek egyet. Már egész sokat összegyűjtöttem a szükséges bátorságból, mikor a szervezői pályázat kiírásakor olyanok hangzottak el, hogy bár a korábbi AKG-s (vagyis „közepes”) ünnepélyek létszáma átlagosan 450 fő körül lehetett, de a következő szervezésébe bele sem érdemes fogni, ha a szervezői csapat nem tudja megcélozni a minimum 500-as látogatói létszámot. Hogy sokkal több konkrét elvárás van, mint azt reméltem. Elbizonytalanodtam, kivártam, majd teljesen megrémültem, mikor kiderült, hogy más is lenne, aki vállalja a dolgot – de szerencsém volt, mert Tündében végül konkurencia helyett az ideális társ-főszervezőre találtam: együtt bolyongtunk a vezetőszerzés ismeretlenjében, toboroztunk csapatot magunk köré, küzdöttünk meg a váratlan kérdésekkel, és próbáltuk megsejteni, hogy mégis mekkora most az a bizonyos érdeklődés.

A „Visszatérés Völgyzugolyba” témával a sok évnyi hobbit-központúság után (hiszen már a három filmes évet is három többé-kevésbé hobbit-tematikájú *Rég Várt Ünnepély* előzte meg) a harmadkori történetekben a régi időket és a tünde-tudományt felcsillantó helyszínnel *A Gyűrűk Ura*, és azon át kicsit *A szilmarilok* világa felé szerettünk volna fordulni. A helyszín némi időigényes, de eredménytelen terepfelmérés után szerencsére mégis a már ismerős AKG (Alternatív Közgazdasági Gimnázium) lett, és külön örültem, hogy a kevésbé nosztalgikus nagyközönség részéről is volt, aki ezt pozitív változásnak értékelte a mozi után. Aztán hol könnyebben, hol kimerítőbben, de összeállt minden más is. Az elmúlt évek során még nagyobb jelentőséget kapott ismeretterjesztő előadások kiemelt szerepe mellett talán kicsit eltörpülve, de megvolt az a sok kisebb program és egyéb apróság, ami elengedhetetlennek tűnt egy igazi *Rég Várt*

Ünnepély varázslatos hangulatához: játék, mesemondás, közös éneklés, tánctanítás, kézműves foglalkozások kicsiknek és nagyoknak, hajfonás és hennázás, tünde nyelvek és írások bemutatása, és persze írzene-koncert. Nyilván volt egy csomó részlet, ami nem stimmelt – nem fogom bevallani, mi minden, hiszen minél kevesebb tűnt fel belőle, annál jobb. Volt, amit nem volt kapacitás megvalósítani (én például szerettem volna állomásos játékot a felnőtteknek is, nem csak a gyerekeknek); volt, amit mindig úgy gondoltam, hogy na, majd én jobban csinálom, és még rosszabb lett (például a segítők időbeosztása kapcsán); volt, ahol egyszerűen csak a nyakunkba borult a káosz. De ez nem számít.

Fotó: Krizsán Anna (Snuffles)

Ami számít, hogy a rendezvény reggelén a fejünkre szakadt, majd azonnal városzserte jégpáncéllá fagyott ónos eső és a városzéli helyszín ellenére eljöttek annyian, hogy többen már nem is fértek volna el kényelmesen. A tömött előadótermek, a gyerekekkel együtt festegető szülők, a társasjátékozók klubhangulata, a büfében kigyózó tömött sorok között felcsendülő tábori dalok, a tündecímerek előtt pihenő és fotózkodó látogatók, és az a bizonyos hangulat, ami *Egy Rég Várt Ünnepély*hez kell. Hogy sikerült levelezni egy olyanféle Tolkien-napot, ami nekem a legjobban tetszik, és működött: vagyis tetszett további néhány száz másik embernek is, és kitaposta az ünnepély-sorozat útját a további premiermentes évek felé.

Kalandozások Középföldén Gyerektábor 2016

írta: Kiss Boglárka

A szervezői napon nem tudtam részt venni. Az első napon érkeztem meg, amikor már ott voltak a gyerekek, és vígan játszottak. Elképesztő boldogság töltött el, hogy végre ott lehettem: kiszakadtam a mindennapok egyszerűségéből, távol a forgalmas utak zajától, öt napig csak arra törekedni, hogy jól érezzék magukat a lurkók.

A helyszín erdős, patakka övezett tisztásokból állt, faházakkal, közepén az ebédlővel, ami tele volt állatok koponyáival és preparátumaival. Elég creepy.

A keretjátékban 4 csapat szerepelt: a helyi láufgaman törzs, Círdan küldöttsége, Aldarion herceg hajósai és a kékhegységi törpök.

Az első napon hosszú családidő során ismerkedtünk meg a csapatok identitásával, este pedig kirándultunk. A tábor Alkalondé épülő kikötőjében zajlott. Nem messze a parttól feküdt Tol Asgar szigete, amiről azt tartották, hogy rengeteg mithril található rajta. Séta közben találtunk egy partra vetett hajóst Aldarionnak a szigetre kiküldött csapatából, aki a kezében egy kődarabot szorongatott.

Fotó: Jánosi Beáta

A második napon kiderült, hogy a kő mithril. Ám mivel a szigeten veszélyes az időjárás, meg kellett építeni a valaha látott legnagyobb hajót. Aznap tartottuk az első műhelyfoglalkozásokat: volt kreatív, harcos, erdőjáró, alkímia és színjáték. Először volt egy hosszú nagyműhely, ahova előzetesen kellett jelentkezni. Ezekon minden nap ugyanazok a gyerekek vettek részt. Utána következett a rövidebb kisműhely, ahol forgóban váltották egymást a részvevők, így minden nap más műhelybe kóstolhattak bele.

A harmadik napon elkezdődött a kikötő és a hajó építése. A következőn éjszakai őrésre jelentkezett Aldarion két

húga, Ailinel és Almiel, 14 év körüli, kotnyeles pletyka-fészkek. Aldarion rábólintott, aztán rá is fázott, mert két „hajótörött matróz” belebotlott az őrsebbe, hazug mesékkel elterelték a figyelmüket, hogy aztán kalóztársaik megtámadhassák őket, és elrabolják az egyik lányt. Aldarion és az őrseg utánuk eredt, de a túlerővel nem bírtak elbánni.

Másnap döntöttek a táborozók arról, hogy siessenek-e kiszabadítani a hercegnőt, vagy inkább a falut védjék a kalóztól. A két célt egy-egy vezető képviselte: a törzs legjobb harcosa, Cazan, és Aldarion legjobb barátja és hajójának kapitánya, Thórod között kellett választani. A többség saját bőrét akarta menteni, így Cazan lett a győztes. Thórod ezt nem tűrte, és kihívta őt párbajra. Cazan kerekedett felül, tömlöcbe vetette Thórodot, majd kiment járőrözni a falu határába. Közben a másik hercegnő összeszedte Aldarion leghűségesebb nūmenori matrózait, és kiszabadította Thórodot. Megtalálták Aldariont, aki nyílvesztőt kapott a lábába. Visszakísérték, és megbeszélték, hogy következő nap kidolgoznak egy tervet az elrabolt Almiel kiszabadítására. Másnap ki is szabadították, de már érezhető volt, hogy nincs messze a nagy összeütközés. Az éjszakai őrseg elkapott egy kalózt, és kiszedték belőle, hogy a ravasz haramia, Félszemű Jorel is kiszagolta a mithrilt, és Aldarion hatalmas hajójára fáj a foga, mert csak az elég erős ahhoz, hogy épségben eljussanak vele a szigetre.

Reggel a kalózek felgyújtották a szent erdőt, hogy kicsalogassák a falubelieket. Cazan őrzöngött, de Thórod lecsendesítette, nehogy felkészületlenül rohanjanak ki. A hadijátékot a kalózek csapata nyerte. Jorel számszerijával rálőtt Thórodra, ám Cazan az utolsó pillanatban eléugrott, így ő sérült meg, Thórod pedig levágta Jorelt. A kalózek elfutottak, a végső győzelem a falubelieké lett. Cazant szerelme, Bechaili, a törzsfőnöknő siratta. A többiek visszamentek a táborba, hagyták gyászolni. Miközben Aldarion megköszönte a vitézségét mindazoknak, akik vérüket adták a győzelemért, feltűnt a láthatáron a bicegő Cazant támogató Bechaili. Felhasználta összes gyógyító erejét, hogy visszahozza szerelmét az élők sorába. A keretjáték ott ért véget, hogy a táborozók kihajóztak a kikötőből.

Ezután következett a gála, ahol minden műhely és csapat tartott egy-két előadást. Másnap már csak a kavalkád volt, ahol mindenféle foglalkozásokat tartottunk, mint csillámtetoválás készítése, hajkrétázás, lufihajtogatás és pólóvagdolás.

Összességében nagyon klassz élmény volt, a gyerekek elképesztően lelkesek és szeretnivalóak voltak. Már azért is megérte, hogy boldoggá tehattük ezzel őket.

Restoring the Shire – Nemzetközi Tolkien Tábor 2016

írta: Dr. Ijjas Ágnes

2016. július 15-24. között került megrendezésre a nemzetközi Tolkien tábor, *Restoring the Shire* elnevezéssel. A tábor három ország Tolkien-társaságait – magyar, finn, litván – hozta össze egy közös, a Megye megtisztításának idején játszódó tábor erejéig. Helyszínül a Veszprém megyei Péntesgyőr szolgált. Az első napokban megismerkedtünk egymás nyelveivel, kultúrájával. Bemutakoztak a házigazda magyarok, majd a litván és a finn nyelv sajátosságait tanultuk meg.

Fotó: Bodrogi Cinnia

A következő napok túrázással, kézműves foglalkozásokkal, előadásokkal, Tolkien világának – több ország előadójának szemszögéből – mélyebb és jobb megismerésével, illetve jó hobbitok módjára evés-ivással teltek.

A résztvevők ellátogattak Zircre és Bakonybélbe. Zircen a ciszterciek apátságát és arborétumát, míg Bakonybélben a bencés apátságot tekintettük meg. A kolostorok történelmét, a bencések és azoknak egy elkülönült ága: a ciszterek magyarországi életét, munkásságát, az államban, az egyházban betöltött szerepvállalását mutatták be az ottani szerzetesek. A szuvenírboltokban pedig a szerzetesek által készített termékeket lehetett kóstolás után megvásárolni. Estéknként a tábortűz mellett énekszó kíséretében fogyasztottuk el a saját kezűleg készített ételeket és italokat. A csapatjátékokon az összesített első helyért versenyeztek a táborozók. Napközben megismerhettük egymás játékait is, például a litván társaságban népszerű harci játékot, a juggert.

A nyelvi nehézségek ellenére a Professzor iránti tisztelet és a kötetlen programok egységes társasággá kovácsolták az eltérő nemzetiségű Tolkien-követőket.

A magyar táborok gyakorlatát követve volt „vendég-hétvége”, ahol bemutattuk a héten alkotott tárgyakat, valamint a nemzetközi vásáron a finnek kovácsoltvas medáljait és litván kézműves tárgyakat – és a különböző nemzetek népdalaival, néptáncaival ért véget Hobbitfalván a Megye megtisztítása.

Táborzáráskor az egyes országok szervezői és a magyar főszervező hirdette ki a Megye sikeres helyreállítását. A vendéglátók magyar specialitásokkal köszöntek el a külföldi Tolkien-társaságok képviselőitől, a viszontlátás reményében.

Eorl Háza, Helm öröksége – Tolkien Tábor 2016

írta: Kriston Ágnes

2016 augusztusának elején Középföldévé, egészen pontosan Rohanná változott a Mátra egyik szeglete. Ez a Parádfürdő melletti táborhely nemcsak a gyönyörű környék, a változatos terep miatt különleges, hanem azért is, mert ez az első olyan helyszín az emtétében, ahol kettőnél többször volt nyári tábor.

A keretjáték rohani témát dolgozott fel. Az időpont a harmadkor 2759. éve, nem sokkal azután, hogy a dúnföldieket kitakarították Lovasvégről. Az uralkodó nélkül maradt országban Fréaláf herceg koronázására gyűltek össze a nemzetségek. A történetből nem hiányozhatott a vidámság, ünneplés, királyi lakomák, de legalább ennyire jelen volt a közelmúlt szomorúsága, a félelem támadásoktól és járványoktól, a jövő bizonytalansága, nem beszélve a múlt árnyairól, amelyekkel a szereplőknek meg kellett birkóznuk. Ha már múltról, meg árnyalakokról van szó, az egyik kedvencem a Helm király szellemének foszforeszkáló festékekkel bemaszkirozott Alew volt, aki hol az őrséget riogatta, hol a tábortűznél összegyűltek idegein játszott. A keretjátékot alakító szereplők, az NPC-k játéka kivétel nélkül csodálatos volt, amit csak kihangsúlyoztak a szebbnél szebb ruhaköltemények. Érdekes volt beletekinteni, hogy egy-egy jelenet mögött mennyi gyakorlás, készülődés és verejték lapult részükről, és amire esetleg mégse maradt idő, azt félelmetes profizmussal improvizálták le.

Lovasvég a helyszín, elképzelhető lenne egy tábor lovak nélkül? Jó, valószínűleg igen, de a hangulathoz mindenestre sokat adott hozzá, hogy volt egy igazi ló, becsületos nevéen Holló. A nagyon epikus jelenetekben lóháton közlekedtek a karakterek, lóháton érkezett a lóhalálában siető követ, és lovon vonult Fréaláf is a koronázása előtt. Ebédszünetekben a bátrabb táborozók is lehetőséget

kaptak, hogy rövid időre felülhessenek Holló hátára.

Új koncepció volt a különböző módon megszerezhető tisztségek rendszere, amikkel nemcsak a csapatok tudtak értékes pontokat szerezni, de a táborozók aktívabban belefolyhattak a történetek alakításába is. Ez volt a helyzet az őrségkapitányokkal is, akik eleinte naponta változtak, és néha nem kis derűségemre érvényesítették a karaktereik akaratát, vagy éppen a lehető legnyugodtabban sé táltak el az erdőben a keresett hercegnő, Meridis mellett. Később az utolsó napokra kialakult rend szerint állandó kapitánnyal vágott neki az éjszakai erdőnek a válogatott csapat. Csak azt sajnálom, hogy az utolsó őrséget félig-meddig elmosta az eső, így csak kevesen lehettek tanúi annak a minden szempontból félelmetes helyzetnek, hogy egy ideiglenesen orkká vedlett táborozó eredeti nyelven adja elő a Gyűrű-verset, miközben a bátor öröket igyekszik felaprítani.

Az intenzív keretjáték mellett nem maradhattak el a rendi foglalkozások sem, amelyek szokás szerint izgalmas tevékenységek egész sorát vonultatták fel: hagyományőrzők, vándorkomédiások, zenészek, kirándulók, harcosok, kézművesek, táncosok, bárdok, szakácsok, hogy a szabadrendi órákat ne is említsük. Itt mindenki megtalálhatta a neki tetsző elfoglaltságot, a nagyon érdeklődők két helyen is kipróbálhatták magukat. Utolsó este mindenki tartott egy kis bemutatót az elmúlt napok alkotásaiból. A szakácsok egy negyedórás tömény kínzással is felérő képvetítés után megkínáltak bennünket az aznap készített sütiből. A különlegesen ügyes és lelkes egyének lehetőséget kaptak a rátermettségük bizonyítása után a mesterré válásra.

Fotó: Zsidek Barbara (Bari)

Mindezen változatos programok mellett maradt idő arra is, hogy az ember kötetlenül beszélgesse a barátaival, akár a hosszúra nyúlt szieszta alatt, akár késő éjszaka (vagy kora hajnalban, ki hogy nézi). Ennek az utóbbinak

megvolt azonban az a sajnálatos hátránya, hogy aki sokáig fennmaradt, az másnap bizony kénytelen volt rájárni a büfé kávékészletére, vagy egyéb úton-módon koffeint szerezni. Azonban a pirkadat előtt az égboltra felkúszó Orion, avagy Menelmacar, ha már Tolkien táborról van szó, szóval a csillagkép látványa majdnem minden fáradságért kárpótol. A tábor egy óriási buli zárta, amikor az elmúlt napok rohirjai visszaváltoztak a modern kor szülötteivé, hogy mindenki ízlése szerint szórakozhassa ki magát. Másnap, az indulásra készülődve mindenki szomorú szívvel búcsúzik egymástól és csodálkozva állapítják meg: „Máris vége van? De hiszen csak most kezdődött.”

Tolkien Klub 2016

írta: Tóth Gergely (Alyr)

A Tolkien Klub 2016-ban is folytatódott. Az év elején még zárt térben, a Világcsücsökben, majd a Batthyány Alapítvány jól ismert helyiségében, de az áprilisi TLV döntőtől kezdve szabad téren, a Margitszigeten vagy a Városligetben kerültek megrendezésre az alkalmak. Szokás szerint havi rendszerességgel igyekeztünk megszervezni az egyes Klubokat, de úgy esett, hogy a sok más program és elfoglaltság miatt a márciusi és áprilisi alkalom is áprilisban került megtartásra.

A program főleg társasjátékokból és közösségi játékokból állt, de a januári alkalmon a hagyományt követve a Tolkien Születésnap egyik ismeretterjesztő előadása is újra elhangzott, hogy akik akkor lemaradtak róla, azok is meghallgathassák.

Amíg zárt térben tartottuk a rendezvényt, időről időre előkerültek a „tudományosabb” témák is, illetve teát és szendvicset is készítettünk a vendégeknek. Ahogy kimentünk a parkokba, úgy tevődött át a hangsúly a közösségi játékokra, úgymint: labdázás, frizbi, a fára felakadt frizbi levadászása változatos eszközökkel... Persze a társasjátékok sem maradtak tétlenek.

2016. július 30-án az utolsó Tolkien Klub is bezárta elméleti kapuit az évadban, és mivel az addigi szervezők nem tudták tovább vállalni a szervezést, egészen sokáig, 2017 áprilisáig kellett várni a következő alkalomra. Ekkor egy kivételes alkalommal a TEHÁT teázóban gyűltünk össze a TLV döntő után (többen annak levezetéseként).

Azóta a Tolkien Klub alszik, de csak rajtatok múlik, hogy felébredtitek-e azzal, hogy felveszitek a szervezés fonalát.

KÖMFT 2016

írta: Simon Csaba Péter (fqqdk)

2016 egy fontos év volt a Kreatív Őszi Művészeti Találkozók/Fesztiválok történetében – mert mint azt minden lehetséges csatornán reklámoztuk, ez volt a Tizedik, a Jubileumi. Mint ilyen, már évekkkel ezelőtt elkezdtünk készülni rá lelkiekben Gandalfal. Én azért, mert 2007 volt az az év, amikor először kezdtem aktívan szervezni – még ha nem is hivatalosan – rendezvényt az MTT berkeiben. Mégpedig nem mást, mint a KÖMF-öt, aminek Gandalf volt a vezető szervezője.

Kicsit homályosak az emlékeim arról, hogyan kerültem bele a szervezésbe, de egyszer csak azon kaptuk magunk, hogy rendszeresen fel és alá sétálgatunk az Infoparkban, és vadabbnál vadabb ötleteken törjük a fejünket, hogyan is lehetne a 2007-es Őszi Találkozó valami más, valami különleges. Amikor pedig eljött végül, és túl voltunk a zseniális Bemutatóesten, éreztük, hogy na, itt valami nagyon sikerült. Így kezdődött az életemnek az a része, amikortól a kedvenc MTT-s rendezvényem az Őszi Találkozó. Szeretek is azzal büszkélkedni, hogy több KÖMF/T-ön voltam szervező, mint amennyin nem.

2016-ban hasonló érzéssel sikerült zárni a KÖMT-öt, de ne szaladjunk ennyire előre.

Mint programos főszervező, aki nem igazán tudott egy kreatív foglalkozáson se részt venni elejétől a végéig, lehetetlen úgy visszatekinteni a rendezvényre, mintha résztvevő lettem volna – legalábbis egy ilyen jellegű rendezvénynél, ahol a program gerincét ezek a foglalkozások adják.

De abból, ahogy indítottam ezt a kis visszaemlékezést, talán sejthető, hogy meg se fogok próbálkozni ilyesmivel. Mesélek helyette arról, hogy mennyire jó dolog volt összeülni a sebtiben összetoborozott leendő szervezői csapattal az Isolabellában. Mindenki lelkes volt, és eleinte csak két komolyabb problémánk volt: ki legyen a vezető szervező, és mi legyen a helyszínnel. Előbbi relatíve hamar megoldódott, mikor Gandalf beadta a derekát, utóbbi már kevésbé. Ugyanis mindenekelőtt szerettük volna, ha a jubileumi KÖMFT új, a kor igényeinek megfelelőbb helyszínen lehetne: mondjuk egy iskolában, ahol több a terem, hogy az iskolában alvók ne nyomorogjanak, és még több foglalkozás futhasson párhuzamosan, de úgy, hogy a környék mégse legyen borzalmas.

Aztán sorra jöttek új és új problémák. Tipikus szervezői problémák, amiket bárki, aki szervezett az MTT-ben, ismerhet: pályázat, költségvetés...

Előzetes felmérést végezni a potenciális résztvevők körében, hogy ők milyen rendezvényt akarnak – hisz kitálhatunk mi bármit, ha az szembemegy a tisztelt publikum elvárásaival.

Nagy nehezen eljutni az alternatív helyszínre, amiről kiderül, hogy feleakkora, mint a zebegényi iskola, és még folyamatban van a felújítása.

Fotó: Peller Henriett (Sil)

Aztán mégiscsak kerül új lehetséges helyszín. Odaautazunk. Megállunk az iskola kapuja előtt, hátat fordítunk neki, fölénk magasodik az esztergomi vár. Elismerően csettintünk a nyelvünkkel. Aztán bemegyünk az iskolába, körbevezetnek minket, sorra a termeket, a vizesblokkokat. Kezd feléledni bennünk a kétely, hogy itt biztos lesz valami gond, ez eddig túl szép, hogy igaz legyen... De nem, később megkapjuk a szerződéstervezetet, igen, ez ennyibe fog kerülni, és ezt és ezt kapjuk érte.

Időközben a kreatívprogramosokkal meghányjuk-vetjük magunkban a dolgot: mennyi szabadrendi óra legyen? Mennyi idő legyen olyan foglalkozásra, ami mondjuk bemutatható előadással zárul? Hogyan oldjuk meg azt a problémát, hogy az előzetes felmérés szerint az emberek több mint hatvan százaléka képző- és iparművészeti foglalkozásokat preferálna szemben a klasszikus előadóművészetekkel, mint a tánc meg a színházat?

Alaposan megvariáljuk a programot: ne az utolsó este legyen a Bemutatóest (mint eddig minden KÖMF/T-ön!), legyen egy nappal korábban, utolsó este pedig helyet kaphatna a Bál, és a Buli. Régi álmom volt ugyanis, hogy legyen végre egyszer a Farsangi Bálon kívül egy másik klasszikus, keringőzős mulatság is az évben.

Gyűlnek a foglalkozásvezetők, a foglalkozások sorra, egyik jobbnak ígérkezik, mint a másik. A foglalkozásokkal együtt persze szép lassan csordogálnak az anyagigények is. Hogyan tetszett mondani, hogy amik a raktárban vannak, azok nem éneklésre valók? És mennyibe kerülné az a pár

vezeték nélküli mikrofon, amik igen? Nem baj, megoldjuk, költségvetés-módosítást neki!

Aztán valahogy csak összefut minden, egyszer csak ott vagyunk Esztergomban, valahogy mégis eljöttek azok, akik szerint KÖMT-öt csak Zebegényben lehet csinálni.

És elkezdődik. Koppány és Luca kipakolja a büfét, mi a raktárat. Érkeznek az emberek. Bemutatkozunk, elmondjuk a dolgokat, az emberek bekuckóznak az alvós termekbe. Aztán kezdődnek az esti foglalkozások.

És innentől van az, hogy összefolynak a dolgok. Onnantól, hogy volt egy pont az elején, amikor USB kábelt hajkurászunk a nyomtatóhoz, mert nem volt a dobozában, odáig, hogy a Bálhoz és a Bulihoz kezdem el összerakni a technikát, szinte minden kiesik nekem, csak apró bevillanások vannak arról, hogy mit csináltam, hol voltam. Ami megmaradt, az a bámulatós Kiállítás, mert amellet sokáig eljárkáltam. Az előadások a színpadon. A dalok. De ezek is eltörpülnek az emlékezetemben a Bálban táncolók látványához képest. Ahogy csak forognak, forognak, mintha sohasem akarnák abbahagyni... Ránézek Gandalfra, és a magam alpári módján körülbelül azt mondom: „*Te. Ezek táncolnak, vazze.*” És ebben minden benne van. Hogy kipróbáltunk egy új helyszínt, és bevált. Hogy variáltunk a KÖMT programkoncepción, és újat próbáltunk ki, és működött. De legfőképp az, hogy szerveztünk egy rendezvényt, amin a résztvevők jól érzik magukat.

„Gyűrű, mágia, művészet” – Tolkien Nap 2017

írta: Kiss Tünde, „aki remélhetőleg még sok Tolkien Születésnapot fog szervezni”

Amikor november végén megtudtam, hogy nekem kell vezetőszervezni az idei Tolkien Születésnapot, nem mondom, hogy nem ijedtem meg kicsit (nagyon). Nagyon késő volt, és az elvárásoknak, illetve magamnak, nehéz megfelelni. Arról nem is beszélve, hogy jött a karácsony, az év végi hajtások, a lelkes, de elfoglalt szervezőtársaknak is kevés idejük volt.

Nagyon köszönöm az összes közreműködőnek, hogy a végeredményen kicsit sem látszott meg az időhiány, mindenki erőn felül teljesített.

Na, de nem is ez a lényeg, a rendezvényről szerettem volna beszámolni nektek.

Előző este és aznap kora reggel is a helyszín berendezésével foglalkoztunk, és egész hamar megérkeztek az első vendégek, akik örültek a leegyszerűsített regisztrációnak és a korszerű ruhatárnak. Az infópultban minden

vendéget és segítőt kimerítően tájékoztattak a lányok, akármilyen kérdéssel fordultak is hozzájuk.

A látogatók az aulában átvehették a shopból rendelt vásárfiákat, és vásárolhattak melléjük továbbiakat. Például a zászló-kiállításra, ahol a régi csapatzászlókat lelkesen vették meg a táborban még sosem járt résztvevők is. Miután az előadásokat végighallgatták – nagy boldogságunkra a karzattal 190 fősre bővíthettük a színháztermet, így mindenki bejuthatott –, a Koppány-féle büfében kulináris élvezeteknek hódolhatott minden éhes száj. Mire én lejutottam, majdnem minden finomság elfogyott, amit nagyon sajnálok.

Fotó: Krizsán Anna (Snuffles)

Az MTTTB nyilvános főpróbája az aulában nagy sikert aratott, és a sindeonosok bajnokság-bemutatójára is sokan voltak kíváncsiak. Mindenhol beszélgető embercsoportok népesítették be a teret. A fegyverkiállítás mindig sok érdeklődőt vonz, jó kézközelben látni a gyönyörű fegyvereket.

Az emeleti gyerekfoglalkoztatónál, a hennázásnál és hajfonásnál sorban állással szembesültem. Ezek a programok mindig nagy sikerűek. A társasjátékosok bevetették magukat a teraszra, és szinte ki sem mozdultak onnan egész nap.

Az esti koccintás előtt nagy bejelentéssel készültünk. Füzessy Tamás megkapta a Tolkien-díjat, harmadiként az MTT történetében. Elsőként Göncz Árpád, majd Gálvölgyi Judit érdemelte ki a tudományos munkásságot elismerő plakettet.

Az idei évben is nagyon jól érezték magukat a vendégek, sok pozitív visszajelzést kaptunk a rendezvény után.

Nagyon örülünk neki, hogy új segítőkkel gyarapodott lelkes kis csapatunk, akik egész nap a helyszínen élvezhették, milyen is az, amikor sok-sok ember napját szépítjük meg.

Tolkien Nap 2017 – látogatói szemmel

írta: Kóti Henriett

2017. január... épphogy csak kihevertük a szilvesztert és köszöntöttük az új évet, máris egy igazán jó évindító élményben is részünk lehetett. Egy fogcsikorgatóan hideg napon, J.R.R. Tolkien születésének 125. évfordulója után pár nappal én és két 12 éves húgom felkerekedtünk, hogy részt vegyünk az idei Tolkien Napon. A korábbi években még nem volt alkalmunk részt venni, így az idei volt nekünk az első, ami, azt kell mondjam, egészen elvarázsolt mindhármunkat! :)

Igaz, fagyosan indult az utunk, Szigethalom ugyanis oly távol esik Budapeستől, mint Erebor Hobbitfalvától. Többórányi zötykölődés, valamint kutyagolás után Google Maps nevű bizalmas barátunk segítségével találtuk meg a rendezvény helyszínét, az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumot.

Beérve a minket széles mosollyal fogadó szervezők hatására máris elkezdtünk kiolvadni, és egy gyors jegyváltás után már legeltethettük is a szemeinket a látványosságokon. A szemképrázatóan berendezett és feldíszített aulában többek közt tündezászlók, a Kettétört kard és a Fullánk élethű replikái repítettek el minket abba a világba, ahonnan sem Tolkien olvasásakor, sem azon a napon nem akartunk szabadulni. Mosolygós emberek mindenhol, „Gondor University” vagy épp „Magyar Tolkien Társaság” pólókban vagy teljes jelmezben... És persze az összes Tolkien-univerzumban felbukkanó relikvia mosolygós fiúk-lányok-hobbitok-tündék nyakába aggatva. Nekünk „csak” Arwen-láncunk, Lothlórien-láncunk és Egy Gyűrűnk volt. Ezt orvosolhattuk volna, ha felvásároljuk a – szintén az aulában helyet foglaló – minden középföldei jóval megpakolt árusok kínálatát, azonban a náluk álló tömegre való tekintettel csak később néztük át a jóságukat alaposabban.

Kis hangolódás és kezdeti szájtátás után (irtó menő ez az AKG) be is siettünk az Időtlenység Csarnokába, azaz elhajóztunk Númenor varázslatos szigetére és Valinorba, Kaszab Zsuzsanna előadásának segítségével. A tolkien világ hangulatába vágó, érdekes mitológiai, bibliai párhuzamokat felvonultató előadást hallhattunk, amelyben az ex-magyarfaktos énem és a húgaim fanatikus kistini lelki-világa egyaránt megtalálta a neki kedves jelentést. Pontos, precíz, mégis szórakoztató: én így jellemezném.

Mivel szerencsétlenségünkre a „fényképezős telefont” otthon hagytuk, de fényképet az előadás után felbukkanó nazgüllal feltétlen szeretnénk volna készíteni, egy

szervezőlány a segítségünkre sietett. Ezután a hugikkal kettéváltunk, mert felfedeztük, hogy az emeleten van tünde hajfonás is. Amíg sorban álltam, húgaim Tolkien proféciáit elemezték Füzessy Tamás előadásán. Én addig foglaltam a helyet a hajfonós sorban, illetve benéztem az első emeleten egy másik nyílt helyszínre is, Gondolin tornácára, arra a párnás-kanapés-chilleős helyre, ahol különböző társasjátékok, kártyajátékok szerelmesei találhattak maguknak kellemes elfoglaltságot.

Mire az ikrek által hallgatott előadásnak vége lett, és én is visszabolyongtam a hajfonós sorhoz, éppen sorra kerültünk. Vicces volt, amikor egy fehérhajú, mosolygós, Thranduilra hasonlító embert láttunk elsuhanni előttünk. Nem voltunk biztosak benne, csak halványan sejtettük, de később megerősítették, hogy a Gyűrűk Ura Cosplay Club Thranduilját láttuk, csak civilben. Mire a hajaink elkészültek, én a gondori Fehér Fa hennájával is gazdagodtam, Kitti pedig a lothlórieni levelet nem csak a nyakában, hanem az alkarján is hordhatta pár hétig.

Fotó: Krizsán Anna (Snuffles)

Hagytuk a szorgos hajfonókat tovább ügyködni, és a földszinten írtunk magunknak tünde emléklapot. Mivel sürgetett az akkorra már igencsak enivalóért kiáltó gyomrunk, elnéztünk az ebédlőbe egy kis melegszendvicsre és innivalóra.

A finom melegszendvics és a hobbitos pohárból elszüröcsölt innivalóink után tanulmányoztuk át tüzetesebben az árusok jobbnál jobb tolkienes termékeit. Még várt rám a befejező program a Noldák Termében, húgaimra pedig a Mánahaxar teremben tartott előadás. A Noldák termében egy kis középföldei verselemzésnek lehettem részese, egy *Booktion!*-foglalkozás keretein belül. Aki imádja az interaktív játékokat és az olvasást, annak szerintem mindenképp kötelező program volt. Ízig-vérig irodalomszerető, nyitott gondolkodású emberek körében

nekem a nap egyik flow-élménye volt a *Booktion!*. Olyannyira, hogy azóta is voltam pár alkalmukon.

Azt hiszem, mindhármunk nevében mondhatom, hogy egy tökéletes tesós napot tudhattunk magunk mögött. Nagyon köszönjük minden szervezőnek és a Társaságnak, és tényleg mindenkinek, hogy egy ilyen szuper évindító programot kreáltak, ami tényleg igazi minőségi, rajongóktól rajongóknak nap lett. Baráti hangulat, mindenhol rajongók, inspiratív helyszín, szuperérdekes előadások, jó fej szervezők, jó kaja... mi kell még? Köszönjük, hogy ott lehettünk, találkoztunk 2018-ban is!

Gengszterek és más legendás állatok – Farsangi Bál 2017
írta: Deák Adri (Pillangó)

Február volt, a tél már múltóban. Épp újságot olvastam Carlónál, tele hassal, a szivarom már rég kialudt. A város ilyenkor koszos, sötét, az embernek kártyázni sincs kedve elmenni szombat este, de Carlónál még ilyenkor is békés minden. Ez persze főleg a messze földön híres spagettije miatt van.

Louie jelent meg az ajtóban, érződött a kinti csípős hideg, ahogy benyitott. Izgatott volt, rögtön odasietett az asztalomhoz. Leült, a kabátját le se vette, csak a kalapját fogta a kezében. Ez nem jó jel.

– Tony! – üvöltött már az ajtóból. Többen összerendeztek. Én is. – Figyelj, tudom, mi fog kirángatni téged ebből a bűslakodásból – hadarta Louie egy szuszra. Láttam a tekintetében, hogy valami rosszra készül.

– Louie, ne már. A legutóbbi ötleted óta sajognak a bordáim, és egy mocskos fillért se kaptunk érte! – a kezem nyúlt a következő szivarért. Mindig képes felbosszantani.

A bordáid meggyógyulnak, kemény fából faragtak – sanda pillantást vetett rám. – A csaj miatt vinnyogsz, mi? Hogy is hívták? Sarah? Sophie? Shirley?

– Stella – vettem közbe csendesen. Nem vette a lapot. Oda se nézve veregette meg a vállam, és magyarázott tovább.

– Pia! Nők! Tánc! Elfelejtéd Stephanie-t, mintha meg se történt volna!

– Táncolni meg végképp nem megyek – mormogtam a fogam között, de Louie ismert már, mint a rossz pénzt. Én meg ismerem magamat. Éreztem, ahogy lassan mosolyogni kezdek, de még játszottam a kemény arcot. Nem tágított.

– Nem érdekel, tudom, hogy ez jót fog tenni! Egy kis bourbon, pár csinos flapper lányka, és végre elfelejtheted azt a Suzie-t. Külön lefizettem Donna Farfalla embereit, hogy meghívót kaphassunk! – büszkélkedett Louie, és ahogy ránéztem, rögtön tudta, hogy nyert.

– Donna Farfalla? Úgy hírlík, hozzá nem egyszerű bejutni –

szünet, nagy sóhaj. – Na jó, egy kis muzsika talán nem fog megártani...

– Ez a beszéd – vigyorodott el Tony.

Carlo pincére már csak a hűlt helyünket és a hamvadó szivarvéget találta az asztalon.

Fotó: Zsidedk Barbara (Bari)

Az MTT-ben régi hagyománya van a tematikus bulioknak: az idei farsangot a legendás '20-as évek gengsztervilágának szenteltük – némi mágiával fűszerezve. Könnyen megfogható és befogadható téma, nagyon élveztük a zenét, a hangulatot, a dekort, a bálózók jobbnál jobb jelmezeit és a sok táncot. A Lauder Javne iskola kellemes és optimális helyszínnek bizonyult, úgyhogy remélem, még visszajövünk ide. A programot is a témának megfelelően alakítottuk, volt kaszinó, gengszterverseny és rendőrrazzia is a szesztilalom miatt, emellett a szokásokat sem hagytuk el: mindig elámulok, mennyire népszerű a keringőblokk például.

Éljen tehát a jazz, a charleston, a flitterek, tollak, és persze a gengszterek fénykora! Jó bulit csaptunk. :)

Tavaszi Találkozó 2017

írta: Csete Orsolya

Midőn Elessar királyunk és Arwen úrnőnk fia, Eldarion nagykorúságba lépett, ősi szokás szerint viadalt rendeztek a tiszteletére, hogy a legrátermettebb vitézekkel mérhesse össze tudását. A látványosságra messzi földről érkeztek látogatók. Volt, aki a fővárosból gyalogszerrel tette meg a hosszú utat. Miután mindenki elfoglalta a szállását, a házigazdák egy séta keretében tették próbára vendégeik tudását a hely történetéről. Este a népek a tűz köré gyűltek, ahol az udvari történetmondó meséi szórakoztatták a hallgatóságot.

A viadal reggelén a legjobb kardforgató és íjász mesterek készítették fel a tornán indulókat. A nevezők közt bátor

nők is akadtak szép számmal. A vendégek eközben játékokkal múltatták az időt, és fogadásokat kötöttek a különböző versenyszámok győzteseire. A kézműves mesterek az alkotás örömébe merültek. Az izgatott várakozásban táncra perdültek a hajadonok, és távoli népektől származó lépéseket tanítottak egymásnak.

Délután kezdetét vette a viadal. Futásban, íjászatban, karddal és bunkósbottal vívott közelharcban mérték össze rátermettségüket a résztvevők. A herceg derekasan helytállt a tiszteletére rendezett erőpróbákon. A kardvívás döntőjében tulajdon apjával kellett szembenéznie. Az izgalom és feszültség a tetőfokára hágott. A szoros küzdelemből a herceg került ki győztesként. A viadal a múlt véres csatáit idéző hadijátékkal zárult: drámai dobszó kíséretében hajdani hősök felemelkedése és bukása elevenedett meg újra a nézők és résztvevők szemei előtt. A torna végeztével a hercegen volt a sor, hogy ősi rítus szerint a hajadonok által készített virágkoszorút az arra legméltóbb hölgy fejére helyezze. Választása ifjú korát meghazudtoló bölcsességéről tett tanúságot; a koszorú édesanyja fejét ékesítette.

Fotó: Gyöngyösi Eszter

Messzi földön híres szakácmester és segédjei készítettek bőséges vacsorát az esti lakomára. A tábortűz fényénél kihirdették a viadal győzteseit, majd kezdetét vette a mulatozás. Tűzszonglőr mulattatta a népet látványos fényjátékával, majd közkívánatra a tábortűz lángját is különös, földöntúli színűvé varázsolta, amire a ceremóniamesterek rögvest izgatott suttogásba kezdtek arról, hogyan tudnák alkalmazni ezt a fortélyt a hivatásukban. A hajnalig tartó mulatságot a halványodó tűz és a csillagok fénye melletti közös nótázás koronázta meg.

Másnap a tivornyázástól fáradt, ám új élményektől sugárzó tekintettel váltak el egymástól a hazafelé indulók. Ezúton is szeretném tolmácsolni mindnyájuk köszönetét a ceremóniamestereknek a remek szervezésért.

Tolkien Levelező Verseny 2016–2017

írta: Durányik Roland

2017 áprilisában zajlott le a XI. Országos Tolkien Levelező Verseny döntője, melynek másodszer adott helyet a Derkovits Gyula Általános Iskola. A korábbi helyszínnél, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárnál ugyan kisebb, így zsúfoltabbnak is hathat, viszont már a tavalyi döntőben jól bizonyította, hogy alkalmas a feladatra. Az épület kifejezetten szép, amit az MTT-s dekoráció (és a sok jelmezes versenyző) rendkívül hangulatossá varázssolt.

Számomra a TLV mindig is különleges volt, hisz ezen keresztül ismertem meg az MTT-t, amiről bár korábban is hallottam, mégiscsak az első döntőmnek köszönhetően találkoztam először a Társasággal, majd váltam később a rendezvények rendszeres látogatójává. Így, visszatérő versenyzőként pedig hatalmas élmény volt, hogy nem idegen szervezők, hanem jó barátok, ismerős arcok fogadtak a döntő különböző állomásainál.

Maga a verseny minden évben ősszel, október környékén veszi kezdetét, és az áprilisi eredményhirdetéssel ér véget, tehát egy szűk fél évet ölel magába. Ez alatt változatos élményeket és számos pozitív tapasztalatot szerezhet mind az egyszeri versenyző, mind a visszatérő, hiszen évről évre újabb és újabb, sokoldalú, ötletes feladatokban lehet részünk, melyek nem csak a „lore” ismeretét, de saját kreativitásunkat ugyanúgy próbára teszik, mint a csapatunk összhangját. Ugyanis alapjaiban ez egy csapatverseny (noha egyéni kategóriában is lehet indulni), és a csapat adja az egésznek a lelkét. Velük dolgozunk együtt végig a levelező fordulók alatt, és az ő oldalukon mérettetünk meg a döntő állomásain. Az én csapatom felépítése kisebb-nagyobb mértékben változott az évek során, engem eleve úgy kért fel néhány budapesti barátom, hogy csatlakozzak hozzájuk, mert az egyik tag kilépett. Kissé rendhagyó is volt a felállás, hisz nem egy iskolából, még csak nem is egy városból jöttünk, viszont a távolság ellenére is jól működött a dolog. Általában felosztottuk a feladattípusokat, és mindenki specializálódott valamire. Valaki a tengwar fordításokat csinálta, valaki a kreatív feladatokat, én pedig a fogalmazásokat írtam. Ezért is jelentett problémát, amikor a kreatívunk kilépett, így kérdésessé vált, hogy utolsó évünkön indulunk-e egyáltalán.

Ez is jól mutatja, mennyire sokoldalú a verseny, milyen változatosak a feladattípusok. Megtalálhatóak persze a klasszikus, a tolkien világ ismeretét igénylő feladatok, de emellett előfordulnak lazábbak, humorosabbak is, illetve a kreatív feladatok sem csak rajzolásban merülnek ki.

Volt, hogy makettet kellett építeni, volt, hogy élőszobrot kellett alkotni, és hasonló jópofa feladatok; illetve a fogalmazások, amiket én talán a legjobban élveztem. A csapatverseny három kategóriája a hobbit, a dúnadan, és a nolda, ezek eltérő nehézségűek, és egyre több mű ismeretét igénylik.

Fotó: Kiss Tünde

Én a csapattal kétszer indultam dúnadanban, majd a következő évben áttértünk nolda kategóriára, melyben az idei TLV-n is részt vettünk, versenyzőként utolsó alkalommal. A döntő viszont már jóval másabb, mint a levelező fordulók. Itt is több feladattípusra lehet számítani, pl. az idén kissé rendhagyóan kialakított színjátós feladat, ahol a felbontott és véletlenszerűen újraalkotott csapatoknak egy adott előadást kell összeállítaniuk. Az állomásoknál pedig előfordulnak vetélkedő jellegű feladatok, pl. tabu, memóriajáték, de persze itt is szükségünk lehet a művek ismeretére, főként a vaktérképes vagy a kronológiai feladtnál; és természetesen a döntőkben már hagyománnyá vált feladatok is megtalálhatóak: a jelmez, amit még a döntő napja előtt kell megcsinálnunk, majd ott pontozásra kerül, és hasonló módon egy olyan étel elkészítése, ami valamilyen módon kapcsolódik Tolkien műveéhez. Mindkettőben nagyszerűen megmutatkozhat az egyes csapatok ügyessége vagy kreativitása, ugyanis nem a profi varrás vagy főzés az egész lényege, hanem az ötletek és a leleményesség.

Számomra meghatározó élmény volt mind a négy TLV-men való részvétel, és boldogan tudom ajánlani nektek, illetve ha van iskolás rokonotok, ismerősötök, akkor nekik is, hisz talán ez a legjobb módja, hogy egy fiatal elmélyülhessen Tolkien nagyszerű világában, és a döntő által a társaságot is megismerje.

KószaKommandó – a közelmúltban

írta: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

A Magyar Tolkien Társaság természetjáró csoportjaként 2003 óta kószálunk együtt, én 2005-ben vettem át a csoportot Krieger Tamástól (Telcontartól), akinek azóta is nagyon hálás vagyok az ötletért és az alapításért. Kalandjainkról a Lassi lapjain olvashattatok már korábban is, most az elmúlt időszakról, a mostanában rendszeressé vált túratípusokról szeretnék beszámolni.

Az elmúlt években november végén, december elején hagyománnyá vált, hogy felmegyünk Szentendre mellé, a Kő-hegyre, ahol jó szívvel és finom falatokkal vár bennünket a menedékház jelenlegi gazdája. Csináltuk már úgy, hogy pénteken munka után mentünk fel, sötétben, fejlámpákkal, jégen csúszkálva a Kő-hegy tetejére, de úgy is, hogy szombaton reggel indultunk, és egész napos túra után értünk a menedékházhoz.

Az év folyamán bármikor lehetnek kétnapos túrák: ébredtünk már hóesésre dobogókői fűtött jurtkában, július végi napfelkeltére a Pilis-tetőn, a Boldog Özséb kilátó legfelső szintjén vagy tavasszal Cserkúton, medvehagyma-gyűjtő túrára készülve – sőt, volt már többnapos kószatúra a Magas-Tátrában, a Vöröstorony hágón át is, amikor olyan hegyi menedékházban ébredtünk, ahová csak szűk, magashegyi ösvények vezetnek.

Nyáron a meleg miatt nem csinálunk egész napos túrákat, csupán könnyebb, lazulós, piknikezős, erdei piacra járos kirándulásokat, és ilyenkor következik a szabadban alvós túrák időszaka: elsősorban a „barlangozós” estéké, amikor a Pilisben (Legénybarlang) vagy a Börzsönyben (Remete-barlang) barlangszájakban töltünk egy estét-éjszakát, fagyújtással, tűzrakással, szalonna- és zöldségsütéssel. Az ilyen alkalmakra mindig viszünk némi élelmet a lélekeknek is: verseket, dalokat, gondolatokat.

Tavaly elindítottunk egy új nyári programot, a kulcsosházas hétvégéket: ezek annyiban hasonlítanak a barlangi estékhez, hogy erre az időre kivonulunk a civilizációból, visszük a vacsorának valót, gyűjtjük a vizet és a tűzrevalót, annyiban viszont különböznek, hogy a kulcsosházás programok egy egész hétvégét igénybe vesznek, szombaton nem túl korai, délelőtti indulással és vasárnap délutáni hazaérkezéssel. Mivel ezeken a nyári napokon délután nagyon meleg van az erdőben is, a túrák nem hosszúak, és úgy időzítjük a kulcsosházhoz érkezést, hogy a délután nagy része szabadon maradjon: játékra, pihenésre, csendes szemlélődésre.

Az elmúlt években megszokott mecseki medvehagymagyűjtő túra helyett (amelyről a Lassi lapjain is beszámoltunk) idén májusban négy napig a Bükkben voltunk, keresztül-kasul jártuk a Bükk-fennsíkot: töbrök, víznyelők és óriási, füves, hullámozó mezők között jártunk, de láttuk a megelőző hetek pusztító, jeges viharainak eredményét is. Volt olyan fenyves, ahol a frissen kidőlt fák miatt nagyon nehezen haladtunk, a szó szoros értelmében át kellett magunkat verekedni az össze-vissza borult fenyőkön. A Bükkben két napot egész napos túrával töltöttünk: az egyiket a fennsík keleti részét jártuk be, a másikon a déli perem kilátópontjai: a Három-kő és a Tar-kő voltak a cél. Ottlétünk első és negyedik napján egy-egy rövid, be- és levezető túránk volt.

Fotó: Magyar Attila

A következő hónapokban folytatódnak a kószatúrák: barlangozás, kulcsosház – majd őszől a megszokott egész napos kószálások, ahová örömmel várunk benneteket!

TolkienCon 2017

írta: Papp Miklós Levente (Adanedhel)

Az idei TolkienCon január 20-22. között zajlott Prágában. Ugyan tavaly az MTT nem képviseltette magát a rendezvényen, idén egészen sokan, heten mentünk. Meta, Sisa és Koppány buszoztak, mi Éogil-lal, Eszterrel és Botival autóval mentünk. A helyszín a szokásos iskola volt, amit egy kis félreértés miatt sikeresen el is vétettünk, khm... pár kilométerrel, de a kis kaland után csak megérkeztünk. A szállás KÖMT-szerűen az osztálytermekben volt, de a sok résztvevő miatt kis csapatunk megkapott egy külön osztálytermet. Aznap már nem csináltunk sok mindent, kicsit beszélgettünk, majd elmentünk aludni.

Másnap délelőtt meghallgattuk egy srác előadását az Alpokon áthaladó zarándokútjáról, meg egy rókáról, ami megdézsmálta a szappanját. Utána felkerekedtünk,

és mászkáltunk egy kicsit a városban. Mivel vissza kellett érnünk, ezért csak a belvárosban tettünk egy nagyobb kört. Amikor megéheztünk, beültünk egy kisebb helyi étterembe, ahonnan kicsit kétes érzésekkel, de legalább nem üres hassal távoztunk. Délután az Aredhel v2.0 című előadást néztük meg. Ez egy nagyon profin összerakott, kicsit több, mint egy órás musical volt Aredhel történetéről, kisebb-nagyobb poé-nokkal teletűzdelve. (Youtube-on is megtekinthető.) A szövegből ugyan semmit sem értettünk, de a színészi játék és a sok szép dal kárpótolt nyelvi hiányosságainkért. Az előadás után kettéoszlottunk, volt egy történelmi tánc és egy koncert – engem utóbbi érdekelt. Tudni kell, hogy a cseh tolkieniták elég dalos kedvű népek, késő éjszakáig ülnek az iskola lépcsőházában és zenélnek. A koncert maga a TolkienCon fénypontja, a csapat beül egy terembe és együtt éneklie a sok-sok Tolkien témájú dalt. Kaptunk dalszöveget, így mi is becsatlakozhattunk – kisebb-nagyobb sikerrel. Több daluk is egy Alex Lewis nevű zeneszerzőtől származik, akitől megkapták a dalokat lefordításra (a *Songs of Middle-Earth* portálon elérhető néhány felvétel).

Fotó: Papp Miklós Levente (Adanedhel)

A kedvenc dalom az „*Ani jednu*” című, mely Fëanor híres jelenetét dolgozza fel, amikor kijelenti: „*Semmit és senkit!*”. A refrén konkrétan ez a rész, melyet a kis 8-10 éves lányok teljes hangerővel énekelnek. Este még beültünk egy kis ír zenére, melyet egy pár fős csapat adott elő.

Ami még említeni való, hogy szinte mindenki végig be van öltözve szebbnél szebb ruhákba!

Végül mindannyian sok-sok jó élménnyel és kicsit fáradtan tértünk haza.